

EEN GOEDMOEDIG KOMPLOT

NAAR HET ENGELSCH VAN
HOUGHTON TOWNLEY

VERKORTE INHOUD VAN HET GEDEELTE UIT DE
VORIGE NUMMERS.

Eveline Blount, een knap doch arm meisje, wordt door Mr. Michael Fordyce, lid van het Lagerhuis en door Jack Tenterden, zoon van kolonel Tenterden, bemind. Zij zelf heeft echter nog absoluut geen idee naar wien haar hart neigt. Door bemiddeling van Jack werd Eveline bij de Tenterdens te logeeren gevraagd en Jack zelf begeleidde haar naar zijn familie. Onderweg stelt hij haar op de hoogte van den toestand bij hem thuis: Zijn vader, hoewel zelf geloovend dat alles terecht zal komen, heeft te veel gewaagd met zijn speculaties en dreigt geruïneerd te worden en als dit gebeurde zou Jack den moed missen Eveline te vragen. Wanneer zij beiden op Dippingdene, het landgoed van de Tenterdens aankomen, doet de kolonel zeer opgewekt omdat de aandelen iets gerezen zijn. De overige familie is echter nog zeer bedrukt en als de kolonel Eveline het landgoed laat zien, bespreekt Jack met zijn moeder en zijn zuster Isabel den toestand. Zij zien in dat deze onhoudbaar is. Jack verneemt dat zijn vader juist den dag te voren een boerderij heeft verkocht voor 20.000 gulden omdat hij contanten noodig had. De effecten waren geborgen in de brandkast.

Voor dit geld wilde de kolonel weder Rubber-effecten koopen en om dit te verhinderen neemt Jack in overleg met zijn moeder en zijn zuster het besluit de effecten 's nachts uit de brandkast te nemen en te bewaren tot na de crisis. Het plan zou worden uitgevoerd alsof een werkelijke dief zich door inklimming toegang had weten te verschaffen. 'n Schroevendraaier en een stallantaarn zullen zijn hulpmiddelen zijn bij het plan. De stemming was dien avond zeer gedrukt en Eveline was blij dat zij zich eindelijk alleen op haar kamer bevond waar zij vanaf het balkon een prachtig uitzicht had op het park. Plotseling werd haar aandacht getrokken door een kleinen lichtcirkel op het grasperk en zag zij Jack nader komen en het raam beneden haar kamer binnenklimmen. Zij begreep niets van het geval en legde zich spoedig ter ruste. Den volgenden morgen kwam men tot de ontdekking dat er ingebroken was — de effecten waren verdwenen. De kolonel was radeloos.

Ze deed de gewone vragen maar op zeer gedwongen toon. Ze boog zich teeder over haar echtgenoot. „Het is een vreeselijk verlies, John! Trek het jeechter niet te veel aan. De politie...” „Ja! Waaraan dacht ik eigenlijk? Wat zijn we hier allen en doen niets?” riep de kolonel uit. Hij voelde zich weer militair, en stond opeens kaarsrecht. „De telefoon!”

Mevrouw Tenterden en Jack stonden aan weerszijden van het toestel, terwijl de kolonel de politie opbelde en haar met den diefstal in kennis stelde.

De kolonel ging vervolgens naar de bibliotheek en raapte alle papieren op die over den grond verspreid lagen, waarbij Jack hem assisteerde, door de papieren die zijn vader reeds bijeengegaard had weder op te nemen en te laten vallen.

Hij hoorde ondertusschen tot zijn ontsteltenis zijn vader vertellen, dat de effecten reeds opgevorderd waren door zijn bankier en dat indien de markt nog een percent zakte zij geruïneerd zouden zijn. Jack hoopte dat dit wat overdreven was, doch gevoelde zich verre van gerust. Zijn voornemen was geweest te verhinderen dat er nog meer geld werd gewaagd, niet zijn vader te berooven van fondsen, die hij reeds had moeten afgeven.

Eveline was zeer bleek en kalm, toen zij naar beneden kwam. Jack groette haar aan de trap.

„Afschuwelijke geschiedenis, Eveline! Je behoeft niet bang te zijn, maar er is ingebroken.” Toen op zachten toon: „Je behoeft je er niet ongerust over te maken, hoor! Vader is zeer ontsteld, natuurlijk, maar 't is beter er geen notitie van te nemen. Kijk, hier is het raam waardoor de schurk naar binnen geklommen is.”

De verschrikte blik, waarmee ze keek, werd door Jack verkeerdelijk gehouden voor een uiting van vrouwelijke vrees voor dieven.

„Wees niet bevreesd. Het is gebeurd. Het geld was toch verloren gegaan op de beurs.”

De kolonel, aangespoord door zijn vrouw, maakte bij het ontbijt slechts een korte opmerking over den diefstal. „We moeten onze gast niet verschrikken John,” had mevrouw Tenterden gezegd.

Hij vroeg als eenig antwoord of de kranten er al waren. De toestand van de markt was nu voor hem van meer belang, dan het verlies van twintig duizend gulden.

Ondertusschen werd er getelefoneerd dat de politie op weg was en het ontbijt verliep in groote haast.

Jack voelde zich niets op zijn gemak. Eveline trachtte haar onaangename gedachten te verzetten. Ze vermeed Jacks blik en praatte met Isabel, die op raad van haar moeder naar de dorpskerk zou gaan. Isabel vroeg aan Jack haar te vergezellen, maar deze verontschuldigde zich met de bewering dat hij de politie inlichtingen zou moeten geven.

Eveline voelde zich zeer ongelukkig. Alles wees op een verschrikkelijke ontkenning.

Jack was plotseling van zijn voetstuk gevallen. Toch was haar afgod nog niet verpletterd. Haar liefde was veranderd in vrees, en ofschoon zij dapper streed om alles in zijn voordeel uit te leggen, haar gezond verstand

vond slechts een vreeselijke verklaring, nl.: Jack was 's nachts ingebroken en had zijn vader bestolen.

Maar waarvoor? De kolonel had schertsenderwijs gesproken over zijns zoons schulden. Maar die konden niet zoo dringend zijn, neen, niets wettigde een dergelijke afkeurenswaardige dwaasheid.

Hoe meer ze er over nadacht, hoe verwarder het haar werd. Het was toch niet denkbaar, dat Jack verstandig, moedig, edel als hij was, vol liefde voor zijn moeder en zuster en... ja, ook voor haar, zich aan zulk een misdaad zou schuldig maken.

En waarom had hij juist dezen avond uitgekozen. Was zij misschien de onbewuste oorzaak van zijn dorst naar geld? Had hij overdacht dat een huwelijk op zijn traktement onmogelijk was?

Haar overpeinzingen werden onduidelijk en ze ontsnapte zoo spoedig mogelijk onder voorwendsel zich te gaan kleden voor het kerkbezoek.

Onderwijl was de politie gearriveerd. Toen ze de dogcart zag aankomen met een politie-inspecteur en een ernstig in het zwart gekleeden detective, had ze het wel kunnen uitschreeuwen.

Ze wist dat het haar plicht was naar beneden te gaan en alles te vertellen wat ze wist, desnoods Jack te ont-

De detective die hem vergezelde, een eenigszins norsch man, was beter voor de taak berekend. De sleutel zat nog in de kluis en het beschadigde venster toonde voldoende waar de dief was binnengekomen.

Voor den inspecteur was alles duidelijk.

„Mist u nog meer behalve de effecten, kolonel?” vroeg de man zijn onmisbaar notitieboekje voor den dag halende.

„Neen, da's juist het merkwaardige. En 't is gelukkig ook, want deze plank lag vol met scrips zooals u ziet — al mijn rubbershares.”

Dit scheen den inspecteur van weinig belang, hij noteerde alleen dat de dief de obligaties had meegenomen. De detective echter bromde de eerste vraag in zijn baard: „Wist iemand dat u obligaties had?”

„Alleen de huisgenooten en natuurlijk ook lord Marchway van wien ik ze ontvangen heb. Ik weet niet of hij er andere lieden over gesproken heeft. De verkoop van de boerderij had inderhaast plaats. Ik had geld noodig voor dekking en nam de obligaties om provisie te vermijden.”

„Juist,” merkte de detective op. „Dus verschillende menschen moeten er kennis van genomen hebben. Heeft u gasten in huis?”

„Alleen een jonge dame, een vriendin van mijn vrouw!” „Gehuwd of ongehuwd?”

„O, 't is nog een jong meisje!”

„Ongehuwd,” viel Jack in, die een weinig ter zijde stond.

De inspecteur en de detective gingen de hal in en bleven daar eenige oogenblikken fluisterend beraadslagen met het gevolg, dat de inspecteur vertrok de zaak in handen van den detective latende.

„Kunnen we u nog met iets van dienst zijn?” vroeg de kolonel.

„Kan ik u nog helpen,” voegde Jack er haastig bij.

„Dank u, heeren! Het best is mij alleen te laten en mij vrij te laten rondwandelen. Stuur uw bedienden en óók de familieleden zooveel mogelijk naar de kerk.”

De kolonel vertrok maar Jack weifelde en bleef bij de deur wat rondlopen, een liedje fluitende en doende, alsof hij geen notitie van de detective nam. Deze laatste maakte niet de minste haast. Hij liep klaarblijkelijk de zaak te overdenken; sleep een punt aan zijn potlood; bekeek de platgetrapte bloemen in het perk, in 't bijzonder eenige hyacinten met de oogen van een kenner en keerde zich ten laatste naar het venster. Hij beet nadenkend op zijn potlood en bekeek de indrukzels der voeten met alle aandacht.

„Ah!” murmelde hij en haalde zijn notitieboekje voor den dag, toen bleef hij weer nadenkend staan, steeds op zijn potlood bijtende. Zijn oogen gingen vervolgens naar het raam, hij bezag de krassen, liep onhandig over de voetindrukzels en examineerde de beschadigingen aan het houtwerk aangebracht. Hij bemerkte dat de ernstigste beschadigingen zich daar bevonden, waar ze het minste nut deden. De inbreker moest in zijn vak een groote knoier geweest zijn. Hij naderde met de oogen zoo dicht mogelijk het kozijn, zoodat zijn neus er bijna mee in aanraking kwam. Hij kon nu in het vensterglas de terugkaatsing zien van Jack, die, met den rug naar hem gekeerd aan de voordeur stond.

De jongeman stond fluitende naar de wolken te kijken, maar onderwijl trachtte hij tersluiks naar den detective te gluren, tot hij opeens diens gelaat

in het vensterglas zag. Een weinig bevangen stapte hij het huis in.

De detective wandelde naar de andere zijde van het gebouw, ook daar vond hij voetstappen, altijd dezelfde en van één persoon.

De krantenjongen kwam in de oprijlaan aan en de kolonel hem ziende van uit de bibliotheek, liep hem te gemoet en greep haastig de kranten. De diefstal had nu voor hem alle belangstelling verloren, de fondsenmarkt nam al zijn aandacht in beslag. Hij verdween in zijn kamer en spoedig hoorde Jack hem verschillende uitroepen van vreugde slaken, waarvan Jack de reden echter niet begreep.

„Ah! Juist! Ik zei 't well! Ik wist het!” riep de kolonel. „Ik voorzag het al een maand geleden.”

Hij verscheen in de deuropening zijn gelaat rood van opwinding.

„Jack ze gaan de hoogte in! Zei ik 't niet? 't Gaat beginnen!”

In bovenstaand fraai damesportret heeft de graveur Dickinson op uiterst verdienstelijke wijze een schilderij van den Engelschen schilder G. Romney weergegeven. Romney, die in 1734 geboren werd, was een tijdgenoot van Reynolds en Gainsborough en een waardig evenknie van dezen zijn landgenooten.

maskeren. Het was vreeselijk te bemerken dat ze hem liefhad en te weten dat hij haar onwaardig was. Waarom had hij die dwaasheid begaan. Ja, het was een dwaasheid. Een daad gedaan in een oogenblik van ondoordachtzaamheid. Hij kon dit niet met voorbedachten rade gedaan hebben, want dat zou een laagheid geweest zijn. Het pijnigde haar hart en het was troost voor haar te bedenken, dat Jack haar nog niet gevraagd had zijn vrouw te worden.

In het zoeken naar excuus, bedacht ze dat Jack meende recht op het geld te hebben, nu zijn vader het aanwendde voor speculaties. Maar dat was laf, onvergeeflijk.

Zou ze hem vertellen, dat ze hem op het balkon gezien had en hem om uitlegging vragen, of niets zeggen en de zaken afzien?

VI.

De plaatselijke politie-inspecteur, die den kolonel kende, was zeer opgewonden en ongeschikt voor het onderzoek.